

Morzsák a korinthusi levelezésből

40. ISTEN TÁVOLSÁGÁBAN ÉLNI

„Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket. ⁶Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; ⁷mert hitben járunk, nem látásban. ⁸De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.” (2Kor 5,6-8)

Vajon közel van Isten hozzánk, vagy távol? A válasz: közel is és távol is! Ő mindenütt jelenvaló, tehát közel van. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk” – mondja Pál az athénieknek. A 6. vers azonban arról szól, hogy bizonyos értelemben Isten mégis távol van tőlünk. „Amíg e testben lakunk, távol lakunk az Úrtól”. Földi létünk – és így hitéletünk – egyik alapvető jellegzetessége, hogy távol vagyunk Teremtőnkől. Miért? Mert „hitben járunk, nem látásban”. Ez rámutat keresztény életünk egyik kínzó problémájára, amire azonban megoldást is kínál.

Gyülekezeteinkben sokszor hangsúlyozzuk azt, hogy Isten *jelenlétében* élünk. Igehirdetők, dicsőítés-vezetők bátorítanak bennünket, hogy „menjünk be Isten jelenlétébe”, „ápoljuk Istennel a kapcsolatunkat”, „töltsünk időt Istennel”. De egy idő után frusztrációt érzünk: jó, de hol van Isten?! És ekkor jön Pál, aki bátran kimondja: egyelőre távol! A jelenlegi testünk igényelné a fizikai kontaktust, de ez még nem adatik meg. Az Istennel való kapcsolat a *hit* alapján áll. Hisszük, de nem látjuk. A „hiszem, ha látom” elv itt nem működik; most még a „hiszem, bár nem látom” alapján kötődünk Istenhez.

Ez nem azt jelenti, hogy a távolság mindig meg is marad. „Tehát mindenkor bizakodunk...De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.” A bizakodásunk alapja az, hogy egy nap olyan testünk lesz, mely képes lesz színről-színre látni az Urat, és az ő közelségét úgy átélni, hogy nem kell meghalnunk. A bizakodásunk tehát a jövőre vonatkozik, melynek első lépcsője a fizikai halál, amikor „kiköltözünk a testből”, és Krisztussal leszünk, második lépcsője pedig a feltámadás, amikor „felöltözzük” új testünket. „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.” (5,1)

És ez még nem minden. Isten adott ígéretéhez egy zálogot, a jövő dicsőségének foglalóját. A zálog a Szentlélek. Jézus nem hagyott bennünket árván, elküldte a Pártfogót. Őt nem látjuk, de velünk van – közel hozzánk, a szívünkben. Az Úr közelsége tehát nem kizárólag a jövőben valósul meg, van értelme annak, hogy már most is beszéljünk Isten *jelenlétéről*. De beszéljünk erről az Ige tárgyilagosságával és visszafogottságával! A foglaló még nem a teljes összeg.